

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.596 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart zich op 19 oktober 2005 vluchteling.

Op 30 november 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 7 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 16 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvraag (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Op 19.10.2005 kwam betrokkene aan in België en vroeg hij hier asiel aan, zijn aanvraag werd op 10.02.2006 'ontvankelijk' verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en ten gronde onderzocht. Op 08.06.2006 nam het CGVS de beslissing 'niet erkend', hem betekend op 09.06.2006. Op 23.06.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep is thans nog hangende.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2005 in België verblijft, het volledige inburgeringsprogramma, waaronder een cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd en een attest van inburgering voorlegt, dat hij Nederlands leert en spreekt, in zijn vrije tijd aan fitness doet en een wagen op afbetaling kocht, hier een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van bijna 3 jaar in een land de taal wil spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Betrokkene is ook werkbereid en verwijst hiervoor naar zijn (bijgevoegde) arbeidskaart en arbeidsovereenkomst. Dit is echter geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.

Ten slotte, wat betreft de bewering dat er in hoofde van betrokkene 'geen enkel element bestaat hetwelk van die aard kan zijn dat het een bedreiging zou kunnen zijn voor de vrede, de openbare orde of de nationale veiligheid[...]'; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel

Schending van de artikelen 9, 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout (onwettelijk)

1. Verweerster beslist dat het verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

"Art 9 bis<W2006-09-15/72, art. 4, 041;Inwerkingtreding: 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze

maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;...'

Art 9 wettekst stelt in feite het volgende: in buitengewone omstandigheden en de voorwaarde van voorleggen van een identiteitsdocument, behalve indien de asielaanvraag niet definitief werd afgewezen kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd aan de burgemeester waar hij verblijft.

In casu voldoet verzoeker aan deze voorwaarden, gezien zijn aanvraag tot politiek vluchteling nog steeds loopt en nog niet definitief werd afgewezen en er volgens de bestreden beslissing wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn gezien het verzoek ontvankelijk werd verklaard.

Hoe dient men nu de wet en de bronnen te interpreteren?

Verzoeker dient zich na de wetgeving vervolgens te wenden tot de toelichting van DVZ die zij geeft inzake regularisatie en daar spreekt men van onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar zonder kinderen vanaf de aanvraag tot asiel zonder uitvoerbare beslissing (stuk 3).

In casu zal verzoeker op 19.10.08 drie jaar zonder uitvoerbare beslissing zijn in zijn asielaanvraag.

Indien verweerster haar eigen richtlijnen volgt diende zij te beslissen tot onontvankelijkheid gezien verzoeker geen kinderen heeft en pas vier jaar zal hebben op 19.10.09.

Echter besliste verweerster tot ontvankelijkheid waarna dus logischerwijze nog enkel de gegrondheid dient te worden onderzocht.

In casu heeft verzoeker zijn aanvraag tot regularisatie ingediend voor 1 juni 2007 zodat de zgn oude bepalingen zouden gelden.

Verzoeker dient zich naast de hoger vermelde wettekst en toelichting van DVZ te baseren op de vermeldingen op de website vreemdelingenrecht .be bij gebrek aan andere bronnen omtrent de bepalingen 'ontvankelijkheid' en 'gegrondheid'.

Er staat letterlijk: 'Voor de "ontvankelijkheid" moet gemotiveerd worden welke buitengewone omstandigheden verhinderen dat betrokkene een visum voor een lang verblijf in België gaat aanvragen in zijn herkomstland. De verantwoordelijken van de DVZ hebben ons bevestigd dat de lange duur van de asielprocedure kan erkend worden als een voldoende buitengewone omstandigheid, ook als de asielaanvraag na meer dan 4 of 3 jaar nog werd afgewezen.

En: 'Voor de "gegrondheid" moet gemotiveerd worden om welke redenen de Minister een tijdelijk of definitief verblijfsstatuut in België zou moeten toekennen. De lange duur van de asielprocedure waarvoor de Belgische overheid een verantwoordelijkheid draagt, en elementen van integratie in België (kennis van de taal, het volgen van opleidingen, werken of werkbereid zijn, actief zijn in verenigingen of in de buurt, duurzame banden met België of met Belgische burgers...) kunnen aangehaald worden.' (stuk 5).

In casu heeft verweerster beslist tot ontvankelijkheid doch ongegrondheid.

In feite stelt verweerster dat er inderdaad buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verantwoordelijk dat verzoeker de aanvraag in België indient, want verweerster beslist tot ontvankelijkheid. Indien er zulke omstandigheden zijn dient verweerster de gegrondheid te onderzoeken, met name of er redenen zijn dat verzoeker kan inroepen tot regularisatie.

Het verzoekschrift van verzoeker vermeldde wel degelijk werkbereidheid, kennis van de taal, cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlandse lessen en attesten,... (stuk 2)

Kortom alles wat voldoende is om gegrond te worden verklaard.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands, werkt, betaald belastingen en gedraagt zich zoals de modale Belg.

Onder de oude bepalingen heeft verweerster haar beslissing bijgevolg verkeerd gemotiveerd en is er een manifeste beoordelingsfout door te beslissen tot ongegrondheid.

2. Indien verzoeker de nieuwe bepalingen nakijkt om te zien of deze om zijn situatie van toepassing zijn bemerken we het volgende:

Verzoeker dient te kijken naar de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

Pagina 9 van betreffende omzendbrief zegt letterlijk:

'c) Beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken

De Dienst Vreemdelingenzaken kan drie soorten beslissingen nemen.

1) Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk. (6) (6) Cf. memorie van toelichting bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

2) Wanneer de aanvraag wel ontvankelijk wordt verklaard, maar de argumenten ten gronde afgewezen worden, wordt de aanvraag ongegrond verklaard.'

De nieuwe bepalingen zijn eigenlijk dezelfde als de oude bepalingen en zeggen hetzelfde wanneer een aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard of ongegrond.

Het is duidelijk dat ook onder de nieuwe bepalingen er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd en de beslissing eigenlijk strikt gezien onwettig is.

Dat er aldus een manifeste beoordelingsfout is en aldus in principe de bestreden beslissing d.d. 15.09.08 een onwettelijke beslissing betreft."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat, los van de vraag welk belang verzoeker erbij heeft te stellen dat de beslissing ten onrechte zijn aanvraag ontvankelijk verklaart, de richtlijn waarnaar verzoeker verwijst betrekking heeft op asielzoekers die een langdurige asielprocedure achter de rug hebben. Deze situatie heeft niets te maken met verzoeker, die zich nog in de asielprocedure bevindt en van wie de aanvraag daarom ontvankelijk werd verklaard. Verwerende partij stelt tevens dat niet wordt ingezien hoe de bestreden beslissing artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet schendt, omdat dit artikel nog niet van toepassing was op het moment waarop de aanvraag werd ingediend. Ook verzoekers verwijzing naar de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 kan in casu niet dienstig zijn, nu de oude wetgeving nog van toepassing is op zijn aanvraag.

Aan de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent.

Wat de inhoud van de motieven betreft, meent verzoeker dat er ten onrechte tot de ongegrondheid van de bestreden beslissing is besloten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet oordelen of de aanvraag van verzoeker wel gegrond zou zijn, hij kan enkel nagaan of er in redelijkheid is gekomen tot de vaststelling van feiten en of de beslissing niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker licht niet nader toe waarom hij meent dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, hij beperkt zich tot loutere affirmaties dat de aanvraag naar zijn oordeel wel gegrond zou zijn. De gemachtigde van de minister heeft geheel terecht geoordeeld om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is ook geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3. In de repliekmemoratie zet verzoeker uiteen dat hij door middel van de uiteenzetting over het verschil tussen de begrippen "ontvankelijkheid" en "gegrondheid" van de aanvraag enerzijds de "warrigheid" wilde aantonen die omtrent deze begrippen wordt gemaakt in de bestreden beslissing en anderzijds het feit dat niet wordt vermeld dat verzoeker nog maar drie jaar in de asielprocedure is op 19 oktober 2008 en dat dit de reden is waarom men niet kan overgaan tot regularisatie. Het feit dat hij onvoldoende lang in de asielprocedure verkeert, staat niet vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt dat uit de voorgelegde stukken enkel kan worden afgeleid dat dit voldoende moet zijn om de aanvraag gegrond te verklaren. De motivering dat de aanvraag ongegrond is, is kennelijk onredelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De

artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en het huidige artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, en over het verschil tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag. Zijn conclusie is dat “de nieuwe bepalingen zijn eigenlijk dezelfde als de oude bepalingen”. In de repliekmemoirie voegt hij hier zelf aan toe dat hij niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van de duur van de asielprocedure omdat zijn asielprocedure op 19 oktober 2008 drie jaar duurde en niet langer.

De Raad merkt op dat de theoretische beschouwingen van verzoeker geen kritiek inhouden op de bestreden beslissing en niet aantonen in welke mate de beslissing de door verzoeker aangevoerde bepalingen zou schenden. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van de lange duur van de asielprocedure, wordt opgemerkt dat de beslissing de aanvraag weigert om andere redenen en de duur van de asielprocedure niet ter sprake komt. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat dit motief moest worden opgenomen in de bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat verzoeker er geen belang bij heeft om zelf elementen aan te voeren waarom zijn aanvraag afgewezen kan worden.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout omdat de aanvraag voldoende elementen van integratie vermeldde, en dat dit voldoende was opdat de aanvraag gegrond zou worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan. De gemachtigde van de minister beschikt in dit verband over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvraag van verzoeker werd ontvankelijk verklaard. Bijgevolg diende de gemachtigde van de minister enkel te motiveren waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard. In de aanvraag haalde verzoeker als elementen van gegrondheid het volgende aan:

“Verzoeker wenst in België langer dan drie maanden te verblijven omwille van volgende redenen:

1. *zijn werkwillegheid:*

verzoeker bekwam een arbeidskaart C (stuk 4) en begon na parttime werk aan een voltijdse job van onbepaalde duur als tomatenplukker sedert 3. 2007 (stuk 5)

2. *zijn integratie:*

zijn gewezen maatschappelijk assistente en diverse vrienden en kennissen (stuk 6) bevestigen zijn doorzettingsvermogen, behulpzaamheid en zijn grote inspanningen om zich te integreren;

bovendien heeft hij het volledige inburgeringsprogramma gevolgd met Nederlands als tweede taal, de maatschappelijke oriëntatie en de loopbaanoriëntatie (stuk 7); in zijn vrije tijd doet hij aan fitness (stuk 8) en teneinde zich te kunnen verplaatsen kocht hij zich een wagen op afbetaling (stuk 9);

3. *talenkennis: zie hoger;”*

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Het feit dat betrokkene sinds oktober 2005 in België verblijft, het volledige inburgeringsprogramma, waaronder een cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd en een attest van inburgering voorlegt, dat hij Nederlands leert en spreekt, in zijn vrije tijd aan fitness doet en een wagen op afbetaling kocht, hier een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van bijna 3 jaar in een land de taal wil spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag. Betrokkene is ook werkbereid en verwijst hiervoor naar zijn (bijgevoegde) arbeidskaart en arbeidsovereenkomst. Dit is echter geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.”

De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de gemachtigde van de minister, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in de appreciatie van de feiten. Verzoeker beperkt zich tot de vaststelling dat *“Het verzoekschrift van verzoeker vermeldde wel degelijk werkbereidheid, kennis van de taal, cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlandse lessen en attesten, ... (stuk 2) Kortom alles wat voldoende is om geground te worden verklaard”* en *“Uit de voorgelegde stukken kan men als normaal mens enkel besluiten dat dit voldoende moet zijn om de aanvraag geground te zien verklaren”* en *“De motivering (...) is kennelijk onredelijk met de voorgelegde stukken ter motivering van de gegroundheid”*. Verzoeker toont hiermee niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.